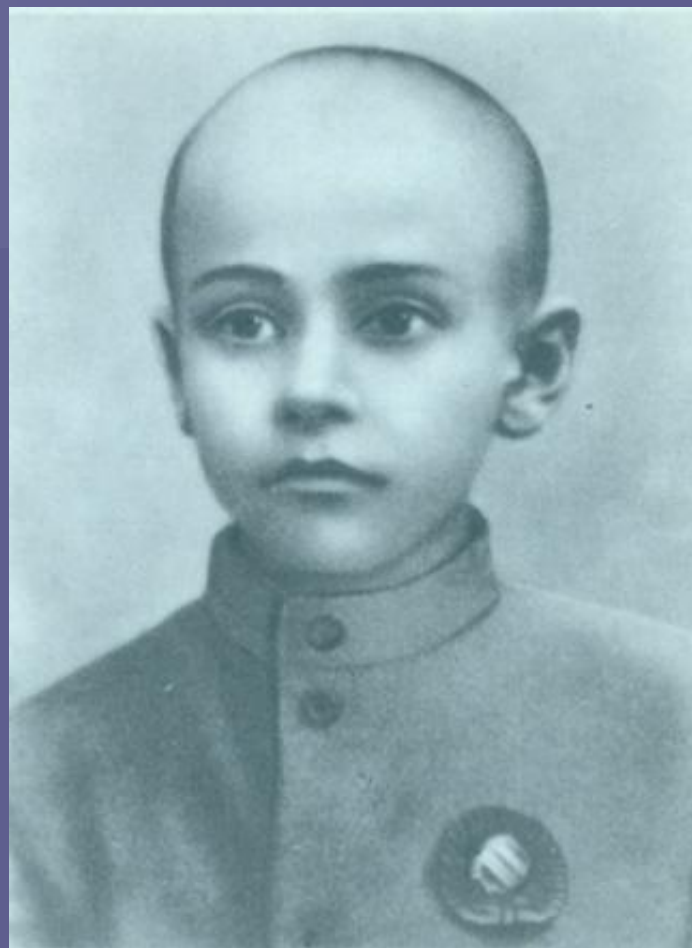




ПАВЛО ТИЧИНА
(1891 — 1967)

Павло Григорович
Тичина народився **27(15)**
січня 1891 р. у селі
Піски Козелецького
повіту Чернігівської
губернії (тепер
Бобровицького району
Чернігівської області).



Павло Тичина –
учень бурси, 1901 р.

Походив зі старовинного козацького роду (його пращур був полковником у Богдана Хмельницького).

Батько майбутнього поета був сільським дяком — вчителем «школи грамоти».

Сім'я була багатодітна (народилося 13, зіп'ялося на ноги 9 дітей), жили впроголодь, зате гарно співали.

Змалку Павло виявив хист до музики, малювання і віршування.



**Марія Василівна Тичина –
мати поета.**



**Духовий оркестр
Чернігівської духовної семінарії.**

**У 1900-1907 рр.
навчався в
Чернігівському
духовному училищі
(бурсі), в
1907-1913— в
Чернігівській
духовній семінарії.**

**Згодом,
навчаючись у
Київському
комерційному
інституті, працював
у газеті «Рада».**

**На цей час припало його ознайомлення з новітнім
українським мистецтвом, особисте знайомство з
найвідомішими його представниками**

У 1913-1914 рр.
працює в редакції
ліберального
україномовного
журналу «Світло», а
після його закриття
— в Чернігівському
статистичному
бюро.



Павло Тичина в юнацькі роки.



Хор ім. М. Леонтовича
під орудою Павла Тичини,
початок 1920-х років.

У **1916-1917 рр.** —
помічник хормейстера
в українському театрі
М. К. Садовського.

1920 року подорожував
із капелою К. Стеценка

«Думка»

Правобережною
Україною від Києва до
Одеси.

Того ж року
організував хор (з **1921**
р. — капела-студія імені
М. Леонтовича), з яким
виступав до **1923** року.

З **1923 по 1934 рік** — співредактор журналу **«Червоний шлях»** (Харків).

Входить до заснованої **1923 р.** Спілки пролетарських письменників України **«Гарт»**.

1926 року взяв активну участь у створенні **ВАПЛІТЕ** (Вільної Академії пролетарської літератури) на чолі з М. Хвильовим, куди увійшли й колишні члени «Гарту».

З 1929 р. — дійсний член Академії наук Української РСР, у **1936-1939 рр. і в 1940-1943 рр.** очолює Інститут літератури АН УРСР.

З 1947 р. — член-кореспондент Болгарської АН, доктор філології.



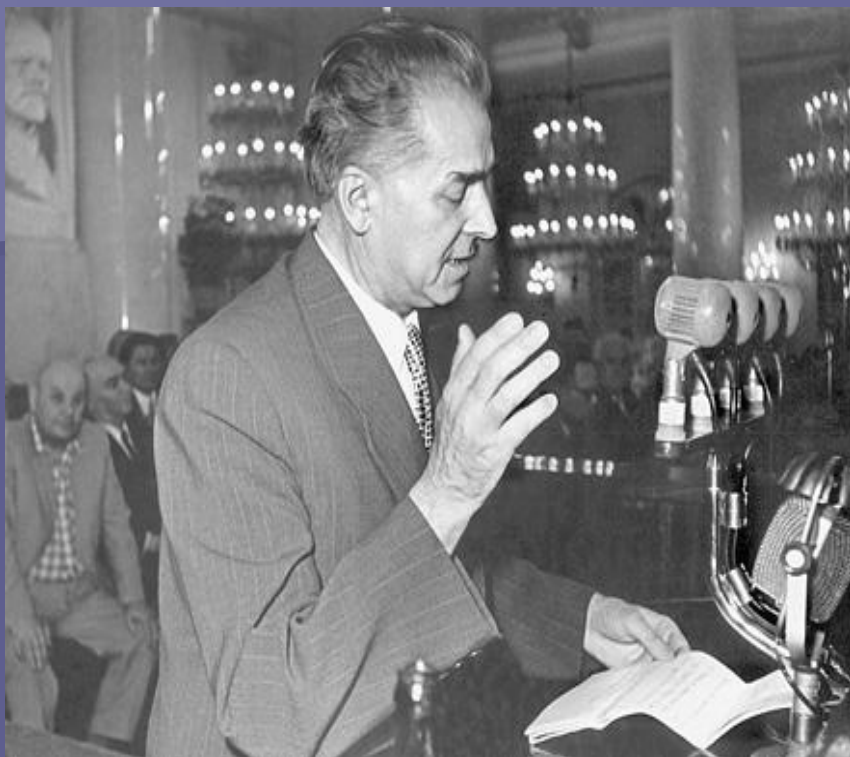
Павло Тичина у своїй бібліотеці, 1932 р.

1943— 1948 рр. —
міністр освіти УРСР.

З 1953 по 1959 рік
— голова Верховної
Ради УРСР,
заступник голови
Ради
Національностей
Верховної Ради
УРСР, член багатьох
товариств,
комітетів, президій,
кавалер орденів і
медалей.



Засідання правописної комісії
в селі Поміри на Харківщині
під головуванням Павла Тичини,
28 серпня 1943 р.



**Павло Тичина
читає свої вірші
на Декаді української
літератури та мистецтва,
1951 р.**

**Лауреат Державної
премії СРСР (1941),
Державної премії
УРСР імені Т. Г.
Шевченка (1962).**

**1967 року отримав
звання Герой
Соціалістичної
Праці.**

Творчість

Як поет П. Г. Тичина починав у 1906-1910 рр. з наслідування народних пісень та творів Т. Г. Шевченка.

Перші друковані твори молодого поета з'явилися 1912 р.



Павло Тичина
серед друзів,
1913--1914 рр.

Перша збірка віршів
«Сонячні кларнети»
(1918)

«Плуг» (1920) ,

«Вітер з України»
(1924),

«Чернігів» (1931 р.),



Павло Тичина, 1920-ті роки.



Павло Тичина, 1930-ті роки.

Приховане протистояння з тоталітаризмом засвідчують окремі поетичні, літературознавчі, публіцистичні твори пізнішого часу: **«Григорій Сковорода» (1939), «Похорон друга» (1942), «Творча сила народу», «Геть брудні руки від України» (1943)**

**У галузі поезії,
прози, публіцистики,
а також у науково-
критичних працях
Павло Тичина виявив
себе одним із
найосвіченіших
радянських
письменників, чия
ерудиція охоплювала
суміжні з
літературою види
мистецтва — музику
і живопис.**



**Павло Тичина з бандурою,
4 червня 1946 р.**



**Павло Григорович
чудово грав на
кларнеті, та й у словах
вловлював особливе,
музичне звучання.
Можливо, тому так
легко давалося йому
вивчення іноземних
мов (він вільно
володів
п'ятнадцятьма).**

**Павло Тичина з кларнетом,
1940-ві роки.**

Помер П. Г. Тичина
16 вересня 1967 року
в Києві.

Похований на
Байковому
кладовищі в Києві



Надгробок Павла Тичини
на Байковому цвинтарі в Києві